

# Пешгуфтор барои донишҷӯён

Ин ким-кайҳо шуда гузашта буд. Барои мо тасаввур кардан мушкил аст, ки дар ҳақиқат Худо дар рӯи замин дар ҷисми одамӣ, монанди мо зиндагӣ кардааст. Одамоне ки бо Исо вохӯрдаанд, мисли мо одамони ҳақиқии дорои умеду интизорӣ, ғаму ташвиш, кадрӯ қимати инсонӣ буданд.

Азбаски Исои Масеҳ Худованди дар ҷисми одамӣ зоҳир шуда буд, вохӯрӣ бо ӯ оқибатҳои гуногуни абадӣ: хубӣ ё бадӣ, баракат ё харобӣ ба амал меовард.

Барои таҳлили ин мавзӯъ мо шаш нафарро интихоб кардем, ки онҳо бо Худованд Исои Масеҳ ҳангоми мехкӯб шудани ӯ вохӯрдаанд. Ин одамон дар он лаҳзаҳои хеле арзанда ва фаромӯшнашаванда чӣ гуна рафтор карданд? Баъзеи онҳо муқобили ӯ буда, баъзеи дигар ҷасурона ва қушоду равшан ӯро тарафдорӣ мекарданд. Кирдор ва суҳанони онҳо қисман барои мо навишта шудаанд, то ки мо барои худ сабақ гирем.

Ва пайраҳаи шумо низ бо роҳи Исои Масеҳ пайваста аст. Пешӣ назари худ ин китобро доштанатон нишонани он аст, ки шумо ҳоло дар рӯбарӯи вохӯрии бузурге истодаед. Инак, далерона ба пеш! Шарҳи ҳоли кӯтоҳи ин шаш нафарро аз назар гузаронед. Се нафари онҳо ба марҳамату баракати Худованд абадӣ соҳиб гаштанд, зеро ба суҳанони Худованд гӯш доданд, се нафари дигар баъдтар саҳт афсӯс хӯрданд, ки ба Исои Масеҳ пайравӣ накарданд. Ва ҳангоми омӯзиши ин мавзӯъ ба худ гаштаю

баргашта савол диҳед: “Бо ҳамаи ин Худо ба ман чӣ мегӯяд?”

## **Омӯзиши мавзӯро аз чӣ сар кардан даркор аст**

Ба Худо муроҷиат намоед, ки Ӯ дари дили шуморо кушояд, то ҳақиқати сухани Худовандро дарк намоед. Дарсро камаш ду маротиба аз аввал то охир хонед: бори аввал барои аз мазмуни он тасаввуроти умумӣ доштан ва бори дуюм оҳиста хонда, ҳамаи ишораҳо ва тавзеҳотро аз назар гузаронед.

Барои таҳлили умумӣ шумо метавонед аз тарҷумаҳои гуногуни Китоби Муқаддас (*Навиштаи Пок*) истифода баред.

## **Саволҳо барои мулоҳиза ва тадқиқоти шахсӣ**

Илова бар дафтари матн дафтари саволҳо низ вучуд дорад, ки барои шуморо ба таҳлили мустақилонаи *Навиштаи Пок* водор намудан тартиб дода шудааст. Барои ҷавоби ин саволҳо шумо метавонед *Навиштаи Покро* истифода баред.

## **Саволҳо аз амсоли: “Шумо дар ин бора чӣ мегӯед?”**

Саволҳои зерин ин сарлавҳа дар дафтари саволҳо иловагӣ буда, ҷавоби онҳо ба баҳои умумӣ дахле

надоранд. Ҳангоми ҷавоб додан шумо метавонед фикру ақидаҳои худро ошкоро ифода намоед. Ҷавобҳои шумо ба дастурдиҳанда имконият медиҳад, ки шуморо бештар фаҳмад ва бо шумо чун бо шахсият шинос шавад. Инчунин онҳо барои баҳо додани самаранокии кор ёрӣ мерасонанд.

## **Тафтиши кори шумо чӣ гуна сурат мегирад?**

Агар шумо ба ягон савол ҷавоби нодуруст гардонда бошед, пас дастурдиҳанда қайди лозимиро мегузорад. Шумо ишораи ӯро ба порчаи даркорию Навиштаи Пок ё боби даркорию ин китоб мехонед, ки дар он ҷавоби дурустро ёфта метавонед.

## Иштирок дар чорабиниҳои умумӣ

Агар шумо бо гурӯҳ якҷоя машғулият намоед, корҳои имтиҳонии худро ба сардори гурӯҳ супоред, ки ӯ дар навбати худ, ба гурӯҳҳои Мактаби Ҷоибона мефиристад. Оғози машғулиятҳоро қафо нагузоред. Кӯшиш намоед, ки ҳама вақт мунтазам ҷадвали дарсиро риоя намоед.

## Роҳзани мурдаистода

### Порчаҳо аз Инҷил барои дарси 1

#### Луқо 23:32-43

32. Ду ҷинойткорро низ бо Ҷ барои куштан мебурданд.
33. Ва чун ба ҷое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ҷро ва он ҷинойткоронро – якеро аз дасти росташ ва дигареро аз дасти чапаш – маслӯб\* карданд.
34. Исо мегуфт: “Эй Падар! Инҳоро биомурз (*бубахш*), зеро ки намедонанд ҷӣ мекунанд”. Ва либоси Ҷро куръа партофта, тақсим карданд.
35. Ва мардум истода тамошо мекарданд. Сардорон низ бо якҷоягии онҳо масхаракунон мегуфтанд: “Дигаронро наҷот меод, бигзор Худро наҷот диҳад, агар Ҷ Масеҳи баргузидаи (*интихобшуда*) Худо бошад”.
36. Сарбозон низ Ҷро истехзо (*масхара*) мекарданд ва наздик омада, ба Ҷ сирко меоданд.

---

\* Маслӯб кардан – ба салиб кашидан.

37. Ва мегуфтанд: “Агар Ту подшоҳи яҳудиён бошӣ, Худро начот деҳ”.
38. Дар болои сари Ҷ ба забонҳои юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта овехта буданд: “Ин аст подшоҳи яҳудиён”.
39. Ва яке аз қинояткорони маслӯбшуда Ҷро дашном дода мегуфт: “Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро ва моро начот деҳ”.
40. Аммо дигаре, баръакс, вайро мазаммат (*таъна*) намуда мегуфт: “Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин қазо маҳкум шудай?”
41. Қазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки муқофоти амали худро гирифтаем; лекин Ҷ ҳеҷ бадӣ накардааст”.
42. Ва ба Исо гуфт: “Эй Худованд, вақте ки ба Малакути (*Подшоҳӣ*) Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!”.
43. Ва Исо ба вай гуфт: “Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд”.

**Матто 27:44** Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ҷ маслӯб шуда буданд, Ҷро дашном медоданд.

Тақрибан соати нӯҳи пагоҳӣ онҳо яҳудии номаълумро дар меҳкӯб намуданд. Ҷ саҳт нолиш карда, муқобилият намуда, суҳанҳои бад ва қуфр мегуфт. Дар болои сараш айбномае ки дар он қиноятҳои содиркардааш навишта шуда буд, овехтанд

ва ӯро он ҷо гузоштанд, ки бимирад. Ин соати нӯҳ шуда буд. Пеш аз он ки офтоб нури тафсони худро баланд кунад, дар он рӯз – рӯзи маргаш, ин ҷинойткори мехкӯбшуда наҷот ёфт. Ӯ якумин одаме буд, ки дар Ҷолҷолто бовар кард. Тақрибан байни соатҳои панҷу шаши бегоҳи ҳамон рӯз сарбозон омада соқи пойҳои ӯро шикастанд. Тани азияткашида ва мехкӯбшудаи ӯ бо ҳама вазнинӣ ба дастонаш овезон шуд ва дар натиҷа дилаш кафид. Рӯҳи ӯ берун шуда, парид ба абадият рафт. Ӯ наҷот ёфт.

Ӯ ба он тариқ наҷот ёфт, ки ҳар як инсон бояд чунин наҷот ёбад. Як лаҳза дар бораи ин андеша намоед. Ӯ барои ба ибодатхона рафтани наҷот наёфт. Он вақтҳо ҳатто мисли ҳозира ибодатхонаҳо набуданд. Ӯ барои Навиштаи Покро хондан, ё рафтори шоиста ва намунавӣ доштани ӯ ҳаёти пок наҷот наёфтааст. Ӯ на ба барои он наҷот ёфт, ки ҳаёти пештараро тарк кард ва ба таври нав зиндагӣ кард. На дини аҷдодон, на корҳои хайру некӣ ба наҷот ёфтани ӯ дахле надоранд. Танҳо бовар кардан ва муроҷиати ӯ ба Исои Масеҳ барои наҷот ёфтани ӯ сабаб шудаанд.

## Ӯ мурда истода буд

Вақте ки мо бори аввал бо ин яҳудӣ вохӯредем, ӯ аллакай ба марг наздик буд. Арақи ҷабине ки тарҳи рӯи ӯро фаро гирифта буд, танҳо аз гармии ҳарорати офтоб набуд.

Ҳар қадаре ки ин одам ба марг наздик мешуд, бештар дар бораи гуноҳҳои худ, ки чун бори вазнин ва даҳшатовар ӯро фишурда мекард ва ҳукме ки барои ҷазо аз рӯи инсоф ба ӯ доданд, фикр мекард. “Моро аз

рӯи адолат ҷазо доданд, – гуфт  $\bar{u}$  ба шарики чинояткораш, – чунки ба рафторамон ҷазои арзанда дидем”. Гуноҳҳои ба муқобили ҷамъият содиркардаи вай бо дасти мустақкам навишта, ба салиби  $\bar{u}$  меҳкӯб карда шуда буданд. Аммо оид ба гуноҳҳои шахсии  $\bar{u}$  чӣ гуфтан мумкин аст?  $\bar{U}$  чӣ кор бояд мекард, аммо накард? “Неши марг – гуноҳ аст ва қуввати гуноҳ шариат мебошад” (1Қӯринтиён 15:56).

$\bar{U}$  мурда истода буд. Мо низ оҳиста ва бе мамониат дар ҳаёт ба самти марг ҳаракат мекунем. Мо аз худ ин фикри нохуш ва вазнинро дур карданӣ мешавем ва кӯшиш менамоем, ки дар ин бора фикр наронем. Мисли шутурмурғ сарамонро ба хок гӯтонида, ҳатто аз эътирофи ин ҳақиқат метарсем. Фикру хаёли марг ботини моро ба ҳаяҷон меорад ва мо кӯшиш менамоем, ки онро аз хаёли худ дур кунем; вале новобаста ба он, ин ҳақиқат аҳамиятнокии ва қиддияти худро гум намекунад. Мо оҳиста-оҳиста мемирем, бо он сабаби оддӣ ки мо гунаҳгорем. Чун коида мо ин фикрро низ рад мекунем, аммо ин ҳақиқат мисли марг воқеист. “Музди гуноҳ мамот (марг) аст”, – мегӯяд Худо (Румиён 6:23). Мо ин гуфтаро қабул накунем ё ба эътибор нагирем ҳам, чизе тағйир намеёбад. Роҳзани мурдаистода тамоми умри худ гуноҳ мекард, аммо марг  $\bar{u}$ ро маҷбур намуд, ки вазъияти худро дарк намояд ва  $\bar{u}$  ин нешро ҳис намуд.

## **$\bar{U}$ ҳама чиро дида дарк намуд**

Шояд ягон кас дар ҳақиқи он одам дуо карда бошад. Агар касе дуо накарда бошад ҳам, мо бо боварии комил гуфта метавонем, ки Исо дуо кардааст.



Як лаҳза ба ин роҳзан, вақте ки дар салиб аз азоб печутоб мехӯрад, аз ташнагӣ ва тарсу ҳарос беақл шуда, ба дарди ҷисмонӣ тоб намеорад ва Исоро дашном медиҳад, нигоҳ кунед. Пеш аз азиятҳои дар салиб кашидааш Исо гуфта буд: “Душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъкибкунандагони худ дуо гӯед”. Исо ҳамеша ба гуфтаи худ амал мекард. Вақте ки Ӯро дар салиб мехкӯб мекарданд, Ӯ, масалан, аз Падари худ хоҳиш намуд, ки ҷаллодону сарбозонро бубахшад. Аз ин сабаб мо бо боварии комил гуфта метавонем, ки ҳар қадаре ки ин роҳзан бештар Ӯро дашном меод, Исои Масеҳ ҳамон қадар барояш бештар дуо мекард. Ва дар охир лаънат дар даҳони ин одами миранда шах шуд ва дар назари ӯ дунёи нав зоҳир гардид.

Ӯ ба Исо нигоҳ кард. Ӯ ба симои Писари Худо назар андохт, ки хеле баднамуд шуда буд. Дар ин симо ӯ нишонаи покӣ, сулҳ ва Худовандро меид. Болотар назар карда, тоҷеро аз хори тез дид, ки нишонаи лаънат мебошад. Дар айбномае ки дар болои сараш овезон буд, чунин навишта шуда буд: “Исои Носирӣ, Подшоҳи Яҳудиён”. Ҳар даме ки ӯ бештар ба Исои Масеҳ нигоҳ мекард, фикру хаёли ӯ бештар орому чамъ мешуд. Шояд ба хоҳири ӯ таълимоти солҳои бачагаш, суханҳои ки аз ёд карда буд омаданд: “Ӯ аз ҷиноятҳои мо маҷрӯҳ (*захмдор*), ва аз гуноҳҳои мо афсурдахотир (*парешонҳол*) шудааст; сазои осоиштагии мо бар Ӯст, ва ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ мо шифо ёфтаем... ӯ ҷони Худо кафорат\* намуд”, (Ишаъи

---

\* Кафорат – дар ин ҷо маънои қурбонӣ барои гуноҳро дорад.

Набӣ 53:5-10). Оё Ишаъё ҳамин воқеаро дар назар дошт? Оё гуфтаҳои ӯ пешгӯӣ оиди дар салиб меҳкӯб шудани Наҷотдиҳанда буд? Ва чӣ гуна мо он воқеаеро, ки ба ин роҳзан ҳанӯз дар бачагӣ маълум буд, шарҳ дода метавонем, яъне оиди он ки Мусо дар биёбон морро ба чӯб овехт? Ҳангоме ки исроилиёни моргазидаву захролудшуда ба он мор як нигоҳ карда зинда мемонданд. Ва агар ӯ ба Исо нигоҳ кунад... Акнун ӯ назари худро ба Исо равона кард ва Ӯро дар олами аҷиб ва нав дид.

Баъд ӯ ба суҳанҳои Исо гӯш андохт. Вай суҳанони Ӯро дар хотир дошт: “Эй Падар! Инҳоро бубахш, зеро намедонанд, чӣ мекунанд”. Ӯ суҳанони дигаронро, ки дар бораи Исо мегуфтанд, низ гӯш мекард: “Дигаронро наҷот меод, аммо Худашро наметавонад наҷот диҳад”; “Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фарёд”. Ӯ хушхабарро аз забони душманони Масеҳ шунида бовар кард. Бовар кард, ки Исо Он Наҷотдиҳандаи Исроил мебошад, ки дер боз интизораш буданд. “Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҳазо маҳкум шудай?” – гуфт ӯ ба роҳзани дигар. Ӯ ба поку беғуноҳ будани Исо боварӣ дошт. “Ӯ ягон кори бад накардааст” – гуфт ӯ. Ӯ боварӣ дошт, ки Исо вайро наҷот дода метавонад. Вай фарёд кард: “Маро ба ёд овар, Худованд”. Вай боварӣ дошт, ки Исо Подшоҳ аст. “Маро ба ёд овар, Худованд, вақте ки ба Малакути Худ меой”. Ӯ боварӣ дошт, ки берун аз ҳудуди марг Подшоҳии Исо қарор дорад. Ӯ бешубҳа боварӣ дошт, ки Худованд зинда шуда, ҳамон замон Подшоҳии Худро ҷорӣ мекунад. Бовар мекард, ки дар ин Подшоҳӣ ӯ низ иштирок хоҳад намуд. Инак,

ин роҳзани номаълумро бовари қавӣ ва аҷиб фаро гирифт. ӯ Худованд будани Исоро эътироф кард.

Ва бешубҳа, ба гӯши Исои мурдаистода дуои роҳзан чун мусиқии форам садо дод! Ин роҳзан ягон зарра он имкониятеро, ки дар мо ҳаст, надошт. ӯ дар курсии мулоим дар хонаи худ нишаста, роҳи наҷотро наомӯхтааст. ӯро одамоне ки ташнаи наҷот ҳастанд, ихота накарда буданд ва ӯ ҳатто ягон варақи Инҷилро надошт. ӯ гирифтори дарди даҳшатноке буд, вале бовар кард, зеро медид ва гӯш мекард. Бо ҳақиқатҳои ҳаёт рӯ ба рӯ шуда, дар охир ӯ ба Исо муроҷиат намуд ва наҷот ёфт.

## ӯ наҷот ёфт

“Зеро ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт” (Румиён 10:13). “Худовандо, маро ба ёд овар” – садо дод овози он одами бечора, ва Худованд гӯш дода, дарҳол ба ӯ наҷот тӯхфа кард. Бе қурбонӣ, бе қимати баланд, бе корҳои хайр ва ягон кори дигар, танҳо бо бовар кардан ба Исои Масеҳи дар салиб меҳкӯбшуда Худо ӯро наҷот дод. Ва ҳуди ҳамин хел, агар шумо дар мӯҳтоҷӣ ба ӯ муроҷиат намоед, ӯ шуморо низ наҷот медиҳад.

Роҳзани мурдаистода наҷот ёфт ва ба ин боварӣ дошт. “Ба ростӣ ба ту меғӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд” – чунин буд ҷавоби меҳрубонаи Худованд. Дар он ягон ишора дар бораи оташе ки аз чирки гуноҳ тоза мекунад, набуд. “Хуни Писари ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд” (1Юҳанно1:7).

Пас аз чанде Наҷотдихандаи гуноҳкорон нафаси охири Худо ро кашид. Нури ҷаҳон ба торикии марг дохил шуда, ба ҷони аввалине ки ба воситаи марги Исои Масеҳ наҷот ёфт, роҳ рӯшан намуд. Байни соатҳои панҷу шаши бегоҳи ҳамон рӯз дастони бераҳм ба азобу шиканҷаи роҳзани мурдаистода хотима гузошт ва рӯҳи ӯ бо суръат ба абадият парвоз кард. Вале дар соҳили дигари охират ӯро худи Худованд пешвоз гирифт. Бо дастони сӯрохшудаи Худ ӯ аз дастони сӯрохшудаи ин ҷинояткори бечора гирифта ба бихишт бурд. Ин корро касе кард, ки фариштаҳо ба ӯ таъзим меоранд. Ва осмонҳо бо овози баланду бузурги Чӯпон садо доданд: “Бо ман шодӣ кунед, ки гӯсфанди гумшудаи Худо ро ёфтаам”.

Аммо фаромӯш накунед, ки бо Масеҳ ду роҳзан меҳкӯб шуда буданд. Яктои онҳо наҷот ёфт, вале нафари дигараш нобуд гашта, дар ҳузури Ҳамон Худованд ба дӯзах равон шуд. Он ҳодиса ҳоло ҳам такрор мешавад. Дар Ҷолҷолто дар ҳузури Исо ҳозир будан – яъне дар яке аз тарафҳои ҷарии бузурги ҳаёти худ истодан аст. Шумо дар кадом тарафи Ҷолҷолто хоҳед истод? Оё бо бовар номи Худовандро ба забон меоред, то аз гуноҳи худ наҷот ёбед? Ё аз ӯ рӯ гардонида, абадан аз ҳузури ӯ дур мешавед? Худатон интиҳоб кунед.

## Одаме ки Исоро мехкӯб намуд

### Порчаҳо аз Инҷил барои дарси 2

#### Матто 27:33-54

33. Ва чун ба ҷое ки Ҷолҷолто, яъне “Ҷои косахонаи сар” ном дошт, расиданд,
34. Сиркои бо захра омехта барои нӯшиданаиш доданд, лекин чун чашид, нахост, ки бинӯшад.
35. Ононе ки Ҷро маслуб карданд, либоси Ҷро куръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст: “Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани (либос) Ман куръа партофтанд”.
36. Ва дар он ҷо нишаста, Ҷро посбонӣ карданд.
37. Ва айбномае навишта, болои сари Ҷ овехтанд, ки чунин буд: “Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён”.
38. Бо Ҷ ду роҳзанро: якеро аз дасти росташ ва дигареро аз дасти чапаш, маслуб карданд.
39. Ва роҳгузарон Ҷро дашном дода ва сар ҷунбонда,

40. Меғуфтанд: “Эй! Ту, ки маъбадро (*парасишхона*) вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни! Худатро наҷот дех; агар Ту Писари Худо боши, аз салиб фуруд ой”.
41. Ҳамчуни саркоҳинон\* бо китобдонон ва пирон Ҷро истехзо (*масхара*) карда, меғуфтанд:
42. “Дигаронро наҷот меод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад! Агар Ҷ Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз салиб фуруд ояд, то ба Ҷ имон оварем;
43. Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ҷро раҳо кунад, агар дилхоҳаш бошад. Зеро Ҷ гуфта буд: “Ман Писари Худо ҳастам” .
44. Ҳамчуни роҳзаноне ки бо Ҷ маслуб шуда буданд, Ҷро дашном меоданд.
45. Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.
46. Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарёд зада гуфт: “Элӣ, Элӣ! Ламма сабактанӣ?” Яъне: “Худои ман, Худои ман! Чаро маро тарк кардаӣ?”
47. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: “Ҷ Илэсро мехонад (*даъват мекунад*)”.

---

\* Коҳин - хизматгори Хонаи Худо.

48. Дарҳол яке аз онҳо исфанчero\*\* гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари най (қамиш) ниҳода, наздики даҳони Ҷ бурд, то бинӯшад.
49. Лекин дигарон гуфтанд: “Биистед, бубинем, ки оё Илёс меояд, то ки Ҷро наҷот диҳад”.
50. Исо боз бо овози баланде фарёд зада, чон дод.
51. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд: ва замин ҷунбид; ва сангҳо шикофта (кафида) шуд;
52. Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисёр ҷасадҳои муқаддасон, ки оромида буданд, эҳё шуданд,
53. Ва баъд аз эҳёи Ҷ аз қабрҳо баромада, ба шаҳри муқаддас рафтанд ва ба бисёр касон зоҳир шуданд.
54. Аммо мирисад\* ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ мекарданд, ҷунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида, бағоят тарсиданд ва гуфтанд: “Ба ростӣ Ҷ Писари Худо буд”.

Мо оиди мирисаде ки мехкӯбкунии Исоро роҳбарӣ мекард, маълумоти хеле кам дорем. Номи вай, хонааш, синну сол ва миллаташ ба мо маълум нест. Мо медонем, ки вақти мехкӯб шудани Исо вай афсари лашкари пурқудрати румиҳо буд ва дар

---

\* \* Исфанҷ - лиф (дар забони русӣ чун “мачалка” ё “губка” маълум аст).

\* Мирисад – сардори сад сарбоз.

вилояти Яхудо хизмат мекард. Вай мехкӯб шудани Писари Худоро роҳбарӣ намуда, кушоду равшан Ёро шарманда кард.

Мирисадҳое ки мо оиди онҳо дар Навиштаи Пок мехонем, гурӯҳи махсуси одамонро ташкил медоданд. Дар Кафарнаҳум худи Исо ба бовари сардори лашкари ин шаҳр ишора кард. Корнилиус мирисади лашкари Итолиявӣ – яке аз ғайрияхудиёне буд, ки бо шаҳодати Шимъӯни Петрус ба Исо бовар карда буд. Инчунин яктои дигар мирисаде буд, ки Исоро мехкӯб кард.

Дар рӯзи марги Худ Масеҳ ду нафар боваркардагонро наҷот дод. Файзи наҷотбахши Ё ду маротиба паҳн гардид: бори аввал ба яҳудӣ, бори дуюм – ба сарбози ғайрияхудӣ, то онҳоро ба қатори наҷотёфтагонаш дохил намояд. Як нафари онҳо шахсе буд, ки Ёро дашном дода, ҳақорат менамуд, нафари дигар Ёро мехкӯб кард. Ва акнун биёед, ба Ҷолҷолто наздиктар мешавем ва бо чашми сарбози ғайрияхудӣ мехкӯбкуниро аз назар мегузаронем. Дар вучуди ӯ се ҳодисаи муҳим ба амал омаданд.

## **Ба салиб кашидани Наҷотдиҳанда**

Навиштаи Пок манзараи мехкӯбкуниро муфассал нақл намекунад. Ё мехкӯб кардани бераҳмона ва ноодамонро пурра тасвир намекунад. Ин манзара ба ҳама маълум буд. Ба худ тасаввур намудан мумкин аст, ки дар ин лаҳзаҳо чӣ ҳодиса шуда истода буд: ҳақорату дашном, муқобилияти маҳкумшуда барои озод шудан аз як тараф, аз тарафи дигар - ҷаллодони бераҳм, ки ба ҷисми одам мехҳои зангзадаро кӯфта, онро ба салиб



мечаспонданд. Баъд ҳангоми бардошта маҳкам намудани салиб садои ваҳшатноки паст баромад. Ва соатҳои дарози даҳшатовар зери офтоби сӯзон манзарае буд барои одамони ҳаёҳуқунанда ва дашномдиҳанда, ки аз азобу шиканҷаи мехкӯбшуда завқ мекарданд.

Ҷаҳон маҳз ҳаминро ба Худо раво дид. Ҷаҳон Ёро мехкӯб намуд ва ин шахс ҳукми қатро иҷро намуд. Агар шумо ба ӯ савол дода пурсед, мумкин гӯяд: “Ман айбдор нестам ва барои ин ҷавобгарӣ надорам. Дар ҳақиқат на ман, балки ин одамон Ёро мехкӯб кардаанд. Гуноҳи ин рӯҳониёни дашномдиҳанда аз ман бештар аст”. Аммо ин ҳақиқат тағйир намеёбад - ӯ ҳамроҳи ин одамон Писари Худоро мехкӯб намуд.

Дар муқоиса бо ин сарбози румӣ мо дар давраи хеле маърифатноктар ва маданӣ зиндагӣ мекунем. Мо дар дастони худ Навиштаи Поки кушода дорем. Мо ҳукми таърихро дар бораи ба ин ҷиноят медонем. Навиштаи Пок моро огоҳ менамояд, ки ба наҷоти Худованд, ки онро Ё ба воситаи марги Писари Худ ба мо муҳайё намудааст, бепарвоӣ накунем (Ибрийн 2:3). Ҷаҳон ҳукми худро баровард. Мову шумо бояд онро ё тасдиқ кунем, ё муқобили он бароем. Ба ин ҷаҳоне ки Писари Худоро мехкӯб кард, зода шуда, мо аз масъулияти қабул намудани ин қарор озод буда наметавонем. Мехкӯб карда шудани Исои Масеҳ як ҳодисаи муҳими беохир аст. Он талаб менамояд, ки ҳар як шахси дар ин дунёи пургуноҳ ва пурнуқсон зода шуда ба ин ҳодиса тарафдор ё зид барояд. Худо ҳар як шахсро аз рӯи ҳодисаҳои Ҷолҷолто ҳукм менамояд. Шумо дар кадом мавқеъ истодаед? Дар симои Исо Худо шахсан ба замин омада, нақшаи Худро ба амал

овард. Амали ҷавобии ҷаҳон ба он равона карда шуда буд, ки аз Ў озод шуда, дурӣ ҷӯяд. Ва дар рӯзҳои мо низ ҳамон чиз мушоҳида карда мешавад. Агар ҷаҳон метавонист, боз ҳам Исоро меҳкӯб мекард. Шумо бо Исои Масеҳ чӣ гуна муносибат мекардед?

## **Вай ба Начотдиҳанда нигоҳ мекард**

Аввал мо бояд аз рӯҳияи бефикрӣ, бетарафӣ ва беғаразӣ нисбат ба ин ҳодиса озод шавем. Мо бояд дар бораи “Ў ..., ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард”, фикр кунем (Ибриён 12:3). Ана ҳамин корро мирисад барои начоти рӯҳи худ кард. Ва пас аз чанде ӯ фаҳмид, ки бо Исо чӣ гуна рафтор намуд.

Мирисад ба Исо нигоҳ карда, аз бузургии Ў дар ҳайрат монд. Ин Шахс салибро чунон зеб дод, ки гӯё он тахти шоҳ бошад. Аз як ҷиҳат меҳкӯбшавӣ ба тоҷгузории шоҳона монанд буд. Мирисад пештар ин гуна азаматро пеши чунин азобу шиканҷа, чунин оромиро пеши чунин бераҳмию ваҳшоният ва чунин кадрӯ қимати баландро дар байни чунин беқадри надида буд. Ў мешунид, ки Исо мегуфт: “Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро намедонанд, ки чӣ мекунанд”. Ин суҳанҳо мирисадро дар ҳайрат монданд. Аз таҷрибаи худ ӯ медонист, ки одамони ба шиканҷаи меҳкӯбшавӣ гирифташуда ҳеҷ гоҳ чунин дуо намекарданд. Ягон вақт одаме чун Ў нагуфтааст.

Вай чӣ гуна Одам буд? Мирисад то он вақте нигоҳ карда гӯш андохт, ки шахсияти Исо диққати ӯро пурра фаро гирифт. Агар ба Исо чунин имконият диҳем, ҳамеша чунин мешавад. Зеро Исо шахсияти

ғайримуқаррарӣ буда, Худои пок, дӯстдоранда, комил ва бузург аст, ки дар ҷисм омадааст.

Баъд мирисад хусусияти дарди Исоро фаҳмидан гирифт. Ин танҳо як азоби ҷисмонӣ бо сабаби мехкӯбшавӣ набуд. Бе ягон шубҳа, пештар ӯ чанд мехкӯбкуниро мушоҳида карда буд. Ин дард дар натиҷаи ғазабу нафрати ҳокимони бераҳми Исроил ва гурӯҳи ҷоҳили одамон ба амал наомадааст. Мехкӯбкунӣ борҳо ҳамин хел сурат мегирифт, гарчанде ба ин дараҷа набошад ҳам. Торикии даҳшатноке ки ҷои мехкӯбшудагонро фаро гирифт ва се соат давом намуд, ӯро дар ҳайрат гузошт. Рӯзи равшанро торикӣ фаро гирифт. Фарёди баланди Исо вучуди ӯро ба ҳаяҷон овард: “Худои Ман, Худои ман! Чаро маро тарк кардаӣ?”. Дар ин фарёд дарди сахте вучуд дошт, ки ба одам тасаввур кардани он хеле мушкил аст. Ин дард ба Он Касе равона шуда буд, ки пок, бегуноҳ ва беайб буд.

Дар охир мирисад қувваю қудрати Исоро фаҳмид. На танҳо торикӣ ғафс ӯро ба даҳшат овард, гарчанде он ба таври ғайритабӣ ба амал омад. Дар зери пои ӯ замин ҷунбид ва сангҳо фурӯ рафтанд. Ва танҳо яҳудӣ моҳияти дар Хонаи Худо аз боло ба поён даридани пардаро фаҳмида метавонист. Дар ин ҷо мӯъҷизаҳо ва аломатҳои ба амал омаданд, ки тавонишанд дили ғайрияхудиро низ ба ларза оваранд. Вале бовар кардани яке аз роҳзанони ҳамроҳи Исо мехкӯбшуда мӯъҷизаи калонтарин буд. “Имрӯз бо Ман дар бихишт хоҳӣ буд”, - чунин гуфт ба вай Исо, вақте ки роҳзан ниҳоят дили худро ба ӯ супурд. Чунин тағйироти аҷоибу ногаҳонӣ дар рафтор ва гуфтори роҳзани мехкӯбшуда барои мирисад шаҳодат шуд.

Ҳамин тариқ, мирисад ба Исо бо диққат назар мекард ва ҳар қадаре ки ӯ бисёртар нигоҳ мекард, ҳамон қадар бештар мефаҳмид, ки Исо шахси ғайримуқаррарӣ аст. Ин Ҳамоне буд, ки аз одами оддӣ бештар буд. Ва ӯ ҳамчун яке аз иштирокчиёни бадкирдории гурӯҳи чоҳил Масехро меҳкӯб кард. Оё ба Исои Масеҳ диққати махсус зоҳир намуда фикр кардаед, ки марги Вай шахсан барои шумо чӣ аҳамият дорад?

## Вай Начотдиҳандаро эътироф кард

“Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фурӯд ой”, – писханд мекарданд коҳинон. “Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро ва моро начот дех”, – мегуфтанд овози худро баланд карда роҳзанони мурдаистода. Писари Худо! Ба ростӣ, ин ҳамин тавр буд. “Ба ростӣ Ӯ Писари Худо буд”, – дар охир гуфт мирисад.

Ӯ танҳо ду сухан гуфт ва ҳар дуи ин суханҳо аз он шаҳодат медиҳанд, ки вай Исоро чун росткор ва Писари Худо эътироф намуд. Бо шарофати чунин пайравии оддӣ ӯ қадаме ба самти Начотбахши мехкӯбшуда гузошт. Вақте ки чанде пеш Петрус Исоро Масеҳ эътироф кард, Худованд ба ӯ гуфт: “На ҷисм ва хун инро ба ту кушод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст”. “Ба ростӣ Ин Одам одил (*росткор*) буд... Ӯ Писари Худо буд”, – гуфт афсари румӣ.

Ҳамин тавр, касе ки Исоро мехкӯб кард ва ба Ӯ бо диққат нигоҳ мекард, акнун Ӯро эътироф мекунад. Бо ин суханҳо, бо чунин ягона гуфтори худ, ки дар Навиштаи Пок сабт шудааст, ин шахс нишон дод, ки ҳамаи ин воқеа ба дили ӯ таъсир намуда чашмони ӯ кушода шуданд. Вай аз ҷумлаи хеле ва хеле камшумори одамоне буд, ки дар он рӯз тарафдори Исои Масеҳ шуданд.

Дар рӯзҳои мо шумо ба се тариқ рафтор мекунад: (1) Шумо ё Начотдиҳандаро мехкӯб намуда, тарафи тӯдаи одамон ва ин дунёро мегиред, ё (2) шумо бо диққат ба Масеҳ назар карда, оиди аҳамияти шахсияти Ӯ, дарди Ӯ ва қудрату тавоноии Ӯ фикру андеша меронед, ё (3) шумо Масеҳро эътироф мекунад; чашмони шумо кушода шуда, дили шумо барои

вохӯрдан бо Ё талош меварзад, даҳони шумо Ёро чун  
Писари Худо, Наҷотбахш ва Худованд эътироф  
менамояд. Дар назди Наҷотдиҳандаи меҳкӯбшуда  
шумо кадом мавқеъро гирифтаед?

## Пилотуси иродааш\* суи

### Порчаҳо аз Инҷил барои дарси 3

**Юҳанно 18:28** Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба сарбозхона бурданд. Ва субҳ буд; ва онҳо ба сарбозхона надаромаданд, то ки наҷис (*нопок*) нашаванд ...

**Юҳанно 19:16** Ниҳоят, Ӯро ба дасти онҳо супурд, то ки маслӯб кунанд. Ва онҳо Исоро гирифта бурданд.

**Матто 27:22** Пилотус ба онҳо гуфт: Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?" Ӯро гуфтанд: "Ӯро маслӯб кун".

Понтиус Пилотус ҳукми қатли Исоро имзо намуд. Намуди бадбахти ӯ ба мо аз саҳифаҳои ҳамаи чор китоби Инҷил назар мекунад. Барои вайрон кардани қонуну қоидаҳои Рум ва созиши буздилона бо вичдони худ ва қарори бераҳмонаи меҳкӯб кардани Писари Худо ва кушоду равшан беобрӯ кардани Ӯ, Пилотус ҳамчун шахси беирода ва тарсончак шинохта шудааст. Вай барои бо Исо чунин рафтор карданаш дар курсии ҷиноятии доваришавандагони таърих чун шахси шармандаву беномус шинохта мешавад. Ӯ Масеҳро аз довари боинсофона ва одилона, аз ҳукуке ки ҳар як инсон дорад, маҳрум намуд.

---

\* Ирода – майл, ихтиёр; дар ин ҷо ба маънои хислат.

“Пас Исоро, ки Масех ном дорад, чӣ кунам?” – ба халқ муруҷиат намуд Пилотус. Баъдтар, пас аз ин воқеа ӯ шавқманди он буд, ки Исо бо ӯ чӣ гуна рафтор мекунад. Пилотус бо ҳамаи корҳои ба Исо алоқаманд хуб шинос буд. Чун ҳокими румӣ ӯ ҳар як қадами Исо, таълимот ва мӯъҷизаҳои ӯро медонист. Оиди ин дар тамоми рӯи замин хабар паҳн шуда буд. “Пилотус медонист, ки саркоҳинон ӯро аз рӯи бахилӣ таслим карда буданд”.

Пилотус на танҳо аз ҳамаи корҳо боҳабар буд, балки низ имконият дошт айбномаҳоро, ки ба муқобили Масех равона карда шуда буданд, бевосита ва шахсан тафтиш кунад. ӯ хоҳиши бо ин кор машғул шуданро тамоман надошт, вале ӯро ҳолату вазъияти муайян ба ин водор намуд. Ба вай лозим шуд, ки тафтишот барад ва зери фишори вазъиятҳо ӯ маҷбур шуд оиди Исо қарор қабул намояд. Омӯхтани ин мавзӯ шуморо дар ҳолате меғузорад, ки Пилотус бо он дучор шуд. Шумо бо Исо чӣ хел муносибат мекунед?

## **Пилотус аз арзу суханҳои Масех ба тарс афтод**

Ҳаёти Пилотус чуноне ки то вохӯрӣ бо Исо буд, давом карда наметавонист. ӯ ба ҳолати мушкилтарин, лаҳзаи ҳалқунандатарини ҳаёташ расид. Дар ҳама сурат Пилотус ва Исо бояд ҳатман рӯ ба рӯ вомехӯрданд. Мо мехонем: “Пилотус... беш аз пеш ҳаросон шуд” (Юҳанно 19:8). ӯ аз арзу суханҳои Исо, аз



шахсияти Вай, он ҳолати душворе ки Исои Носирӣ ба ҳаёти ӯ овард, тарсид.

Ӯ аз ҳамлаи Исо ба ҳаёти шахсиаш тарсид. Таърих нишон медиҳад, ки Пилотус шахси бадмуомила, беадаб ва якрав буд. ӯ бо хости худ амал карда, ҳиссиёти дигаронро ба назар намегирифт. Ӯ дар назди Масеҳи бегуноҳ, меҳрубон, бузург ва пок пасту ночиз буд. Мо низ ҳамин тавр ҳастем. Кӣ метавонад ақаллан як лаҳза ба муқоиса бо Ӯ тоб оварад?

Ӯ назари худро ба Исо равона кард. Дар пеши ӯ Одаме рост меистод, ки аз синну солаш калонтар менамуд, рухсораш бо сабаби азобу шиканҷа то ҳадди шинохтана-шаванда баднамуд шуда буд. Ӯро посбонони Хонаи Худо пурсуков намуда, кӯфта азоб дода буданд. Пилотус гумон дошт, ки ин Одам сушт ва беқувват аст. “Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро меҳкӯб кунам?” – чунин савол дод ӯ ба Исо. Вале Пилотус хато кард. “Ҳеҷ қудрат бар Ман намедошти” – ҷавоби хоксорона шунида шуд. Новобаста ба намуди зоҳирӣ ва вазъият, ҳама қудрат ба таври аҷоиб дар дасти Исо буд.

Ин як хатои муқаррарӣ аст, ки шумо ҳам мумкин ба он роҳ дода бошед. Шумо дар саҳифаҳои таърих Исои Масеҳро чун шахсияти беранг, бемадор ва ғайриҳақиқӣ, ки ба ҳаёти ҳозира ягон муносибате надорад, тасаввур кардаед. Вале фиреб нахӯред. Ин Одам Худои Ҷовидон, Худои ҳама мебошад, ки то абад муборак аст. Сухани охирин ба Ӯ тааллуқ дорад, на ба шумо.

Кӯшишҳои Пилотус ба зудӣ бенатича анҷомид. Ӯ Исоро бо қудрати худ тарсонда натавонист. Ӯ гаштаю баргашта ба саволи асосӣ рӯ ба рӯ мешуд. Ӯ бояд ин

Одамро ё чун Подшоҳ эътироф мекард ё меҳкӯб менамуд. Ин саволи асосиест, ки ҳар як шахс бо он дучор мешавад. Шумо низ ҳамчунин. Шумо бо Исо чӣ гуна рафтор менамояд?

Шояд Пилотус метарсид, ки Исо ба ҳаёти шахсиаш дохил мешавад. Пилотус шахси зандор буд. Зани ӯ Клавдия Прокула аз авлоди подшоҳон буд. Ӯ духтари Тиберий ва набераи Август буд. Кори Исоро аз назар гузаронида истода, Пилотус аз занаш мактуби таъҷилии гирифт, ки дар он чунин гуфта мешуд: “Боэҳтиёт бош Пилотус, зеро ин Одам росткор аст”. Зани ӯ дар хобҳои дидаи худ барои Исо бисёр азоб кашид ва тарсид, ки шавҳараш дар қарори оиди Исо мебаровардаш хато накунад. Инак, Пилотус фаҳмид, ки новобаста ба хоҳишаи ба ҳаёти шахсии ӯ таъсири Исо расидааст.

Пилотус бештар аз он метарсид, ки Исо ба мавқеи ҷамъиятии ӯ ҳалал мерасонад. Ӯ зуд фаҳмид, ки мансаби сиёсӣ ва мавқеи ҷамъиятии Ӯ ба он вобастагӣ дорад, ки ӯ нисбат ба Исо чӣ қарор қабул мекунад. Фарёди одамон бешубҳа аз ин шаҳодат меод: “Агар ин одамро озод кунӣ, ту дӯсти қайсар (*император*) нестӣ”, – фарёд мезаданд онҳо. Ҳамаи амалу вазифаи ӯ дар хатар буд. Агар Исоро интиҳоб намояд, шояд ӯ ба кинаи ҳокими бераҳму нобовари Рум рӯ ба рӯ шавад. Пилотус дар асл суҳанони Исоро рад кардан намехост, вале дар айни замон онҳоро қабул кардан ҳам намехост.

Оё шумо дар мавқеи Пилотус истодаед? Оё шумо метарсед, ки нисбати Исо қарор қабул намояд, зеро медонед, ки Ӯ ба ҳаёти шахсиву ҷамъиятии шумо дохил мешавад. Бешубҳа, дохил мешавад! Ҳамон

лаҳзае ки Ёро қабул кунед, дар ҳаёти шумо ҳама чиз бояд тағйир ёбад. Вале дар ҳама гуна ҳолат ҳаёти шумо мисли пештара намонад. Агар шумо Ёро рад намоед, пас ҳеҷ гоҳ дар вучуди худ оромӣ ва осоиштагиро ҳис намекунад.

## **Пилотус ба арзу суҳанҳои Масеҳ муқобилият мекунад**

Пилотус кӯшиш мекард, ки қабули қарори муҳимро пас партояд, вале ин масъала гаштаву баргашта пайдо мешуд. Шояд шумо ҳам дар таҷрибаи шахсии худ зарурати қабул кардани қарорро оиди Исо ҳис намудаед? Шумо ба Исо чӣ гуна муносибат менамоед?

Пилотус кӯшиш менамуд, ки масъулияти қабули қарорро аз гардани худ гирад. Вақте вай фаҳмид, ки Исо аз вилояти Ҷалил аст, Исоро ба назди Ҳиродус фиристод. “Охир, ин ба ман дахле надорад, – фикр мекард ӯ, – бигзор бо ин Ҳиродус машғул шавад”. Аммо ин найранги ӯ амалӣ нашуд. Албатта ба Ҳиродус лозим омад, ки бо чунин масъала рӯ ба рӯ шавад. Ҳар касро чунин ҳолат интизор аст! Аммо ба зудӣ Исо ба Пилотус баргардонида шуд ва ӯ хоҳу нохоҳ бояд интиҳоб мекард. Оё шумо ҳам кӯшиш мекунад, ки аз чунин савол канора ҷӯед, аммо наметавонед?

Пилотус кӯшиш кард, ки ин корро аз тафтишоти доварӣ гирад. “Шумо тафтишоти худро доред, бинобар ин Ёро гирифта аз рӯи шариати худ доварӣ намоед. Ин масъала зиддиятро оиди боварии динӣ дар

бар мегирад, ки ман ба он ҳеҷ коре надорам” – гуфт Пилотус ба яҳудиён. Аммо ин ҳам ёрӣ нарасонид. Ӯ барвақт фаҳмид, ки кори тафтишоти Исо берун аз ҳудуди масъалаи динию мазҳабӣ баромадааст. Дар асл бошад маълум шуд, ки ин муҳимтарини масъалаҳои дар назди ӯ истода мебошад.

Пилотус бо Исо оиди ин масъала баҳс карданӣ мешуд. Ба Исо саволҳо дода, Ӯро пурсиши чандтарафа намуд, вале ягон хел ҷавоб нагирифт. “Ту ягон ҷавоб намедиҳӣ” – фарёд намуда, ба Исо мурочиат кард ӯ. Хомӯшии Исо вичдони ӯро гӯё мисли зарби қамчин реш-реш мекард. Аммо, чуноне ки шумо мебинед, ягон хел муҳокима даркор набуд. Пилотус бо ҳамаи асли масъала хеле хуб шинос буд. Ин кор душвор набуд. Ӯ бо Исо дуруст ё нодуруст рафтор карданро бояд интиҳоб мекард. Оё ӯ тарафи ҷаҳонро зидди Исо мегирад, ё назди Исо қарор гирифта, зидди ҷаҳон мебарояд. Ҳамаи масъала аз ҳамин иборат буд. Исо сухани гуфтани надошт. Пилотус назди қабули қарор меистод, ҳамон тавре ки ҳозир шумо низ истодаед.

Пилотус муҳокимаи масъаларо ба дигар тараф равона карданӣ мешуд. Ӯ инро ба ду тариқ кард. Аввал ӯ ҷинояткори номӣ – Бараббосро оваронда, мардумро рӯ ба рӯи интиҳоб гузошт. “Қадоме аз инҳоро мехоҳед ман бароятон озод кунам? Бараббос ё Исо?” . Ӯ умед дошт, ки тӯдаи одамон ба ӯ ёрӣ медиҳад ва озод кардани Исо хоста, бо ҳамин кори Ӯро осон менамояд. Аммо ҷаҳон чун ҳамеша Бараббосро интиҳоб кард. Пилотус маҷбур шуд, ки худаш қарор қабул намояд.

Баъд ӯ гуфт: “Ӯро ҷазо дода озод мекунам”. Ӯ гумон дошт, ки чунин қарор майлу хоҳиши тӯдаи

одамон ва ҳам Исоро қаноат мекунонад. Аммо ҷаҳон бо ин як ҷазо ба Масеҳ қаноат накард ва дар ин ҷо Пилотус мағлуб шуд. Ҷаҳон девонавор ташнаи марги Исо буд. Ҷаҳон дар масъалаи интиҳоби Масеҳ ҳамеша ба шумо ҳалал мерасонад. Ҷаҳон танҳо бо он қаноатманд мешавад, ки шумо пурра Исоро рад намоед ва на камтар аз он. Инчунин Масеҳро низ на камтар аз он ҷӣ қаноатманд менамояд, ки шумо Ёро чун Худованд эътироф намуда, ба ҳаёти худ қабул намоед.

Дар охир Пилотус кӯшиш намуд, ки аз ин масъалаи муҳим худро ба канор гирад. Ё супориш дод, ки дар зарфе об биёранд ва дасташро шуст. “Ман дастамро аз ҳамаи ин кор мешӯям, – гуфт ё. Ёро гирифта худатон мехкӯб намоед. Ин ба ман дахле надорад”. Вай ин маросимро барои ором кардани вичдони худ ба ҷо овард. Баъд ё Писари Худоро мехкӯб намуд. Лекин кадом маросим рад намудани Масеҳи Худовандро сафед карда метавонад? Ҳеч чиз Хуни Масеҳро аз дасти касе ки Ёро рад кард, шуста наметавонад.

## **Пилотус интиҳоб мекунад**

Барои Пилотус лозим буд, ки худаш интиҳоб намуда қарор барорад. Ё дигар наметавонист онро ба вақти дигар монад. Ё бояд ҳал мекард. Аз ин масъала ҷои гурез набуд. Ё аз Масеҳ рӯ гардонида, хоинона Ёро ба ҷазои марги пуразоб супурд. Ҳамин тариқ Ё аз Худову Начотдиҳанда то абад ҷудо шуд.

Ин интиҳоби даҳшатовар буд. Баъди ҳафт соли ин воқеа ҳамон Пилотус аз дасти ҳамон қайсар, ки вай ба

ӯ писанд омаданӣ буд, аз ҳама вазифаю имтиёзҳояш маҳрум шуд. Ӯро ба ҷои дур шармандавор бадарға карданд. “Ту дӯсти қайсар нестӣ”, – фарёд мезад тӯдаи одамон. Ин дар ҳақиқат ҳамин тавр буд! Баъди ҳамаи ин ӯ дигар дӯсти ҳеч кас набуд. Номи ӯ дар саҳифаҳои таърих ҳамчун шарманда боқӣ монд.

Шумо бо Исо чӣ гуна рафтор менамояд? Ӯро меҳкӯб мекунед, ё ин ки чун Подшоҳ болобардор менамояд? Шумо бояд худатон қарор қабул кунед.

## ДАРСИ ЧОРУМ

# Одаме ки вичдони худро нобуд кард

## Порчаҳо аз Инҷил барои дарси чорум

### Матто 3:1-12

1. Дар он айём Яҳёи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар биёбони Яҳудо мавъиза\* мекард,
2. Ва мегуфт: “Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон (*Подшоҳии Осмон*) наздик аст”.
3. Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъёи набӣ аз ӯ хабар дода, гуфтааст: “Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост кунед”.
4. Ва ин Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт ва хӯроки ӯ малах ва асали ёбой буд.
5. Он вақт аҳли Ерусалим ва тамоми Яҳудо ва гирду атрофи Урдун назди ӯ берун меомаданд,
6. Ва ба гуноҳҳои худ иқроӣ шуда, дар рӯди (*дарё*) ӯрдун таъмид (*гӯта*) меёфтанд.

---

\* Мавъиза – панду насиҳат оиди боварӣ ба Худо.

7. Чун бисёре аз фарисиён ва саддуқиёнро дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: “Эй афъизодагон (*морбачаҳо*)! Кӣ ба шумо талқин\* кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?
8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад.
9. Ва дар дили худ нагӯед, ки “падари мо Иброҳим аст”, зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд орад;
10. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд;
11. Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, тавонотар аз ман аст ва ман сазовори он нестам, ки пойафзоли ӯро бардорам; ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс (*Рӯҳи Пок*) ва оташ таъмид хоҳад дод;
12. ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд”.

## Марқӯс 6:14-29

---

\* Талқин кард – дар ин ҷо ба маънои “гуфт”, ё ин ки “ёд дод”.



14. Чун подшоҳ Ҳиродус шунид, – зеро номи Ү шӯҳрат ёфта буд, – гуфт, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳё шудааст ва аз ин сабаб мӯъҷизот аз вай ба зухур меояд.
15. Баъзе мегуфтанд, ки ин Илос аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст, ё чун яке аз пайғамбарон.
16. Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт: “Ин ҳамон Яҳёст, ки ман сарашро аз тан ҷудо кардам: вай аз мурдагон эҳё шудааст”.
17. Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳёро дастгир карда, ба зиндон андохта буд, ба хоители Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба никоҳи худ дароварда буд.
18. Зеро Яҳё ба Ҳиродус гуфта буд: “Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест”.
19. Пас Ҳиродия ба Яҳё кина баста буд ва мехост ӯро ба қатл расонад, лекин наметавонист.
20. Зеро ки Ҳиродус аз Яҳё метарсид, вайро марди одилу муқаддас медонист ва рӯихотир мекард; ба гапаш гӯш дода, бисёр музтариб (*ноором*) мешуд ва суханонашро ба хушӣ мешунид.

21. Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рӯзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон\* ва калонтарони Ҷалил базме орошт,
22. Ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононеро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд, шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: “Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам”.
23. Ва қасам ёд кард, ки “ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави (*ҳудуди кишвар*) ман бошад ҳам, ба ту медиҳам”.
24. Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки “чӣ талаб кунам?” Модараш ҷавоб дод: “Каллаи Яҳёи Таъмиддиҳандаро”.
25. Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: “Мехоҳам каллаи Яҳёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақе ҳадия кунӣ”.
26. Подшоҳ бисе ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш (*барои ба ҷо овардани қасамаш*) ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост.
27. Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад;

---

\* Мириҳазорон - сардорони ҳазор аскар.

28. Ҷаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан ҷудо кард ва бар табақе ниҳода овард ва ба духтар дод ва духтар онро ба модари худ дод.
29. Чун шогирдонаш шуниданд, омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд.

### **Луқо 23:6-12**

6. Вақте ки Пилотус инро шунид, савол дод: “Магар Ё Ҷалилист?”
7. Ва чун донист, ки Ё аз вилояти Ҳиродус аст, Ёро назди Ҳиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Ерусалим буд.
8. Ҳиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро ки кайҳо боз Ёро дидан мехост, чунки овозаи Ёро шунда буд ва умед дошт, ки аз Ё мӯъҷизае бубинад.
9. Ва ба Ё саволҳои бисёре дод; аммо Исо ба вай ҳеҷ ҷавоб наод.
10. Саркоҳинон ва китобдонон истода, бо тамоми ҷидду ҷаҳд Ёро айбдор мекарданд.
11. Ва Ҳиродус бо сарбозони худ Ёро басо таҳқир ва тамасхур (*масхара*) карда ва либоси дурахшоне бар Ё пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод.

12. Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҳиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро ки пештар онҳо ба якдигар адоват (*душманӣ*) доштанд.

Дар Инҷил ёздаҳ нафар аз хонадони Ҳиродус хотиррасон карда шудааст. Ҳамаи онҳо одамони бад буданд. Инсоне ки виҷдони худро нобуд намудааст, Ҳиродуси Антипа ном дошт. Ӯ аз зане ки Малтасия ном дошт, зода шуда буд. Падари ӯ Ҳиродуси Бузург зани бисёре дошт. Ҳиродус Антипа, мисли дигар одамон, виҷдони худро рӯз аз рӯз бештар нобуд мекард, то он даме ки ба ҳолати бад гирифта шуд.

## **Виҷдони ноороми ӯ**

Вақте мо бори аввал бо ин шахс вохӯрем, виҷдони ӯ ба воситаи суханҳои пурзӯри Яҳёи □ўтадиҳанда бедор шуда буд. Яҳё яке аз воизони (*маъъизакунандагон*) бузурге буд, бинобар ин дар атрофи ӯ одамони бисёр ҷамъ меоманд. Ин на дар майдонҳои калони шаҳро, балки дар биёбон ба амал меомад. Одамон назди ӯ мерафтанд, то ки суханҳои ӯро шунаванд. Ҳиродус дар бораи Яҳёи □ўтадиҳанда ҳама чизро медонист. Яҳё пеш аз ҳама омадани Подшоҳии Худовандро хабар меод ва ба воситаи насихати ӯ халқро, (махсусан одамони оддиро) бедоршавии рӯҳии бузург фаро гирифт. Суханони Яҳё кӯтоҳ, вале саҳт буданд. Ӯ одамонро даъват карда мегуфт: “Тавба кунед, зеро Подшоҳии Осмон наздик шудааст”.

Дар бораи Яҳёи □ўтадиҳанда ҳаёлу андеша намуда, Ҳиродус оиди рафтори ин шахс фикр накарда

наметавонист. Одамон ба суханҳои одаме ки ҳаёташ ба гуфтаҳои рост намеояд, аҳамият намедиханд. Ҳаёти бенуқсонӣ (*беайб*) Яҳё ҳаёти бадахлоқонаи Ҳиродусро ошкор намуда, маҳкум мекард. Барои Яҳё барин одамон зарур нест ки маҳкум намуданро мавъиза намоянд. Ахлоқи рафтори  $\bar{u}$  мисли қамчини зарбазананда буд.

Масалан,  $\bar{u}$  аз сидқи дил хоксор ва фӯрӯтан буд. Аз рӯи аслу насаб ва зодашавии худ Яҳё коҳин буд. Вале пеш аз ба хизмати коҳини шурӯъ кардан Яҳё дарк намуд, ки халқи Исроил назар ба коҳин ба пайғамбаре мисли Илос бештар мӯҳтоҷ аст.  $\bar{U}$  чунин пайғамбар шуд ва мисли Илос ба виҷдони одамоне ки  $\bar{u}$ ро гӯш мекарданд, боварибахш бо ҳиссиёт муроҷиат мекард. Инчунин  $\bar{u}$  дар байни одамон обрӯманд шуд, вале ба муваффақияти қалони мавъизааш (*сухангӯиаш*) нигоҳ накарда, шахси фӯрӯтан ва хоксор монд.  $\bar{U}$  худро чун “овози нидоқунандае дар биёбон” муаррифӣ мекард. “Ба ман назар накунад, мегуфт  $\bar{u}$  – ба Масеҳ назар намоед,  $\bar{U}$  ҳамонест, ки шумо ба  $\bar{U}$  мӯҳтоҷед.  $\bar{U}$ ро интизор шавед ва чун Подшоҳ болобардор намоед”.

Баъд лозим аст, ки хислату одатҳои хоксоронаи  $\bar{u}$ ро низ қайд намоем. Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт; ва хӯроки  $\bar{u}$  малах ва асали ёбой буд. Хонаи  $\bar{u}$  биёбони холи буд. Аз рӯи қобилияти истеъдоди худ Яҳё ба мартабаи саркоҳин дар Ерусалим ва раиси анҷумани динӣ мувофиқат мекард. Агар  $\bar{u}$  мехост, метавонист, вазифаҳои қалони ҳукумати соҳибгардад ё дар кори савдо бой шавад. Бо таъсири баландаш ба тӯдаи халқ вай метавонист чун хоҷа ҳаёт ба сар барад. Вале Яҳё аз баҳри ҳамаи ин гузашт.

Илова бар ҳамаи он, вай ниҳоят пок буд. Агар Яҳёро бо фарисиён рӯ ба рӯ гузоред, зуд дурӯягии ҳақиқии онҳо ошкор мешавад. Саддуқиён\* бошанд чун ҷамъияти гуногунранги бешакл бо ҳама нобоварӣ ба назар мерасанд. Ҳаёти ошкорои намунавии Яҳё бадахлоқону гуноҳкоронро ба тавба кардан аз гуноҳҳои худ водор месохт. Пас ҷои ҳайрат нест, ки Яҳё вичдони хоболуди Ҳиродусро бедор намуд.

Ба Яҳё нигоҳ карда, Ҳиродус наметавонист дар бораи ростӣ ва дурустии мавъизаи ӯ фикр накунад. “Бигузур ҳар водӣ баланд шавад; ҳар кӯҳу теппа паст шавад; ҳар қачӣ рост ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор гардад”. Ҳар як сухани Яҳё ба Ҳиродус чун зарбаи камчин буд. Ӯ оиди ҷинойтҳои содиркардааш, бадахлоқи, дурӯягии ҳаёташ, дағалию бераҳмии ҳамаи роҳҳои тайкардааш фикру андеша менамуд. Яҳё танҳо як чизи оддиро пешниҳод мекард: “Тавба кунед!” Ӯ тавбаи шахсиро талаб мекард. “Шумо бояд ҳаётатонро ислоҳ намоед”, – мегуфт ӯ.

Ҳиродус ба ин тайёр набуд. Бинобар ин дар шабҳои ором вичдони бедоршудааш ӯро азоб дода, ором намегузошт. Дар ин масъала шумо дар чӣ ҳолат қарор доред? Таъсири аввалине ки Рӯҳи Пок ба одам мерасонад он аст, ки Ӯ “бар гуноҳ... мулзам (*айбдор*) хоҳад кард” (Юҳанно 16:8). Ин танҳо бо таъсири Ӯ ба вичдони одамай, ба воситаи ҳақиқатҳои Навиштаи Пок рӯй намедихад (Ибриён 4:12). Оё шумо дар назди Худо тарсро ҳис намуда, гуноҳҳои худро эътироф мекунад? Агар ҳамин тавр бошад, Худоро шукр гӯед. Рӯҳи Пок бар шумо меҳнат мекунад ва умеди шумо бесамар нест.

---

\* Саддуқиён – пайравони як равияи дини яҳудӣ.



## Вичдони хомӯшшудаи ӯ

Ҳиродус хоҳиши тавба кардан надошт. Вақте ки инсон ба меҳнати ошкоркунандаи Рӯҳи Пок дили худро саҳт месозад, боз ҳам зиёдтар дар гуноҳ роҳгум мезанад. “Он чи одамизод мекорад, ҳамонро хоҳад даравид” (□алотиён 6:7). Ин суҳанҳо дар муносибати коштани табиӣ ҳақиқат мебошанд, аз ҷиҳати рӯҳӣ бошад нисбати рӯҳи одамизод ҳақиқат аст. Инсоне ки баъди разилии гуноҳашро нишон додани Худо тавба мекунад, қадаме ба сӯи наҷот мегузорад. Ва ҳар як қадами ҳаминхелаи минбаъда дили ӯро нарм намуда, наҷот ёфтано имконпазир мегардонад. Инсоне ки хангоми гуноҳи содиркардаи ӯро нишон додани Худо аз ӯ рӯ мегардонад, қадаме ба маҳкум шудан мегузорад. Ҳар як қадами минбаъда ба ҳамин самт дилро саҳт намуда, имконияти наҷот ёфтано камтар мегардонад. Дар Навиштаи Пок бисёр ҳикоятҳо оиди одамони мисли шоҳ Шоул, Ҳиродус, Яҳуди Искарют, Билъом, подшоҳи Миср ва дигарон ҳаст, ки ин ҳақиқатро исбот мекунанд.

Бадбахтии ҳаёти Ҳиродус дар он аст, ки ӯ гуноҳе дошт ва онро бартараф намудан намехост. Ин гуноҳ ба маҳкум шудани ӯ асос гузошт. Ин гуноҳи пешподиҳандаи ӯ буд. Дар ҳаёти ӯ чунин рафторҳое буданд, ки ӯ тайёр буд онҳоро ислоҳ намуда, дигар кунад. Ӯ тайёр буд, ки дили худро аз баъзе ҷиҳат пок намуда, ба вичдони бедоршудаи худ гузашт намояд. Барои Яҳёро чун пайғамбар шинохтан ӯ зид набуд, вале дар зиндагии ӯ гуноҳи пинҳоние буд, ки барои вай аз ҳама чиз пурқиматтар буд ва ӯ аз баҳри ана ҳамон гузаштан намехост. Ин гуноҳ бо зане вобаста



буд, ки зани дигар кас буд. Чӣ гуна гуноҳ дар ҳаётатон ба шумо ҳалал ва мамониат мерасонад? Чӣ ба шумо ҳалал мерасонад, то назди Масеҳ оед? Гуноҳ. Мумкин аст, ки шумо садои Инҷилро шунида бошед. Шумо ин дарсҳоро омӯхтед, вале ҳоло ҳам дар гуноҳҳои худ бозмондаед. Сабаби чунин ҳолатро дарёфтани мушкил нест. Дар ҳаёти шумо як чизе ҳаст, ки ба он аз наҷоти рӯҳи худ дида зиёдтар майл доред. Ин ҳар чиз буда метавонад: худписандӣ ё сарват. Баъзе одамонро гумроҳии динӣ, баъзе дигаронро майлу одатҳои бадахлоқона барои сӯи Исо омадан ҳалал мерасонад. Баъзеҳо метарсанд, ки аз одатҳои ки дар ҳаёташон реша гирифтаанд, маҳрум мешаванд. Дигарон дӯстии бешарафонаро аз наздик шудан ба Исо беҳтар медонанд. Баъзеҳо аз вазифаи баланд маҳрум шуданро нахоста, назди Исо намеоянд. Ба дигарон вичдони нопок ё гуноҳҳои пинҳонӣ тавба кардан намерасонад. Баъзеҳоро бепарвой намерасонад, ки ба назди Исо оянд. Баъзеҳо чиноят содир кардаанд ва онҳо дар натиҷаи тавба кардану Исои Масеҳро қабул намудан маҷбур мешаванд, ки мушкилоти маҳкумии ҳабсхонаро аз сар гузаронанд.

Ҳар он чи қабул кардани Наҷотдиҳандаро ба шумо манъ мекунад, қимати ҷони шуморо дорад. Агар Рӯҳи Пок водор кунаду шумо тавба накунед, вичдонатон зуд хомӯш шуда, садои даъваткунандаи Худо дар шумо хеле ва хеле паст шунида мешавад. Агар бо шумо чунин ҳолат ба амал ояд, хушёр бошед. Чунин ҳолату вазъият хеле хатарнок аст.

## Вичдони сӯхтаи ӯ

Бори охирин бо Ҳиродус Антипа дар Инчил вақте вомехӯрем, ки гуноҳаш беш аз пеш вайро ба ҷиноят мекашид. Ҳиродус Антипа бо иғвои зани нопок, ки аз роҳ зада, аз бародараш Филипп гирифта буд, Яҳёи □ӯтадиҳандаро қатл намуд. Яҳё абадан хомӯш монд. Дигар ҳеҷ гоҳ овози ӯ барои тавба кардан садо намедиҳад. Як қадами дигар ба афтиш мондааст ва қисмати Ҳиродус муайян хоҳад шуд.

Вай ҳам монанди Пилотус ва Масех дар Ерусалим мебошад. Ҳиродус тамоман ногаҳонӣ бо Исо рӯ ба рӯ шуд. Ӯ дар бораи Исо шунида буд ва якчанд мулоҳизаю назарияҳои худро дошт. Ӯ чунин мешумурд, ки Яҳёи □ӯтадиҳанда аз мурдаҳо дар шакли Исо зинда шудааст. Ӯ дар бораи мӯъҷизаҳои Исо шунида буд. Мумкин аст ин мӯъҷизакор барои ӯ якчанд мӯъҷиза ба амал оварад. Вай ба Исо саволҳо дода, аз ӯ хоҳиш мекард, ки барои ӯ мӯъҷиза нишон диҳад. Дар Ҳиродус мо ягон зарра пушаймонӣ, афсӯс ё азоби виҷдонро намебинем. Бинобар ин Исо ба Ҳиродус ягон сухани гуфтани надошт. Вай ба Ҳиродус хомӯшона назар намуда, ба ҳама саволҳои ӯ ягон сухан нагуфт.

Дар ҳаёти Ҳиродус як қоидаи асосӣ дида мешавад. Онро чунин ифода кардан мумкин аст: “На Яҳё ва на Исо”. “На тавба, на ҳаёти нав”. Ҳиродус тавба карданро рад намуд, бинобар он Наҷотдиҳанда ба ӯ сухани гуфтани надошт. Баъд Ҳиродус моҳияти ҳақиқии худро ошкор сохт. Аз хомӯшии Исо ӯ ба ғазаб омада, масхара кардани ӯро оғоз намуд. Қотили Яҳё Исоро масхара мекунад. Вай дашномро ба зарарҳо илова намуда бо Пилотус, ки фармони қатли Писари Худоро имзо кардааст, дӯст шуд. Вай комилан виҷдони

Худро сӯзонд ва дар охир бо Исо дучор шуда, Ӯро масхара кард.

Аз ҳаёти Ӳиродус чӣ гуна дарс ва хулоса гирифта мумкин аст? Худо ба ҳамин гуна одамон ҳам мурочиат менамояд, вале Ӯ тавба карданро талаб менамояд. Агар одам гуноҳи худро назар ба ҷонаш бештар дӯст дорад, пас дилаш саҳт мешавад ва гуноҳ бар гуноҳ ҷамъ менамояд. Баъд, бо Наҷотдиҳанда вохӯрда, чунин одам дар оқибат Ӯро масхара мекунад ва барои вай ягон умед наместонад.

Шумо бо Исо чӣ гуна рафтор мекунад? Рӯҳи Худо ба виҷдони шумо мурочиат намуд? Дар шумо ягон гуноҳе ҳаст, ки намехоҳед онро тарк кунед? Ба садои Рӯҳи Поқ, ки дар вучудатон садо медиҳад, муқобилат карда, онро поймол мекунад? Ин роҳест, ки танҳо ба нобудшавӣ оварда мерасонад. Ин роҳи дӯзах аст.

## ДАРСИ ПАНЧУМ

# Яҳудои хоин

## Порчаҳо аз Инҷил барои дарси 5

### Матто 26:14-16

14. Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ нафар, ки Яҳудои Исқарјот ном дошт, пеши саркоҳин рафт
15. Ва гуфт: “Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ёро ба шумо таслим кунам?” Онҳо ба вай сӣ сиккаи (*танга*) нуқра пешниҳод карданд;
16. Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ёро таслим кунад.

### Матто 27:3- 5

3. Таслимкунандаи ӯ, Яҳудо, чун дид, ки Ёро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод.
4. Ва гуфт: “Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам”. Онҳо ба вай гуфтанд: “Ба мо чӣ? Худат медонӣ”.
5. Ва сиккаҳои нуқраро вай дар Хонаи Худо партофта, баромада рафт ва худро бугӣ карда кушт.

## Марқӯс 14: 41- 46

41. Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: “Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунад? Вассалом,\* соат расидааст; инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;
42. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад”.
43. Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ нафар буд, омад ва бо вай мардуми бисёре аз ҷониби саркоҳинон, китобдонон ва пирон бо шамшеру таёқҳо омаданд.
44. Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: “Ҳар киро бибӯсам, Ӯ ҳамон аст; Ӯро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред”.
45. Ва чун омад, дарҳол ба Ӯ наздик шуда гуфт: “Эй устод! Эй устод!” Ва Ӯро бӯсид.
46. Ва онҳо дастҳои худро бар Ӯ андохта, Ӯро гирифтанд.

## Юҳанно 6: 70- 71

70. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Оё Ман шумо дувоздаҳро интиҳоб накардам? Ва ҳол он ки яке аз шумо иблис аст”.

---

\* Вассалом - дар ин ҷо ба маънои “тамом”.

71. Инро Ҷ оиди Яҳудо писари Шимъӯни Исқарют гуфт, зеро вай, ки яке аз он дувоздаҳ нафар буд, мехост Ҷро таслим кунад.

### **Юҳанно 12: 3-6**

3. Он гоҳ Марям ратле\* аз рағани атрафшони (хушбӯй) сунбули холиси (тоза) гаронбаҳо гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард (равған молид) ва пойҳои ӯро бо мӯи худ хушконида; ва хона аз бӯи рағани атрафшон пур шуд.
4. Ва яке аз шогирдонаш, Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарют, ки мехост Ҷро таслим кунад, гуфт:
5. “Чаро ин рағани хушбӯй ба сесада динор фурӯхта нашуд, то ки ба мискинон (камбағалон) тақсим карда дода шавад?”
6. Ва инро на аз барои он гуфт, ки ғамхори мискинон бошад, балки барои он ки дузд буд: ҳамени пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандохтанд, барои худ мегирифт.

### **Юҳанно 13: 21-30**

21. Чун Исо инро гуфт, дар рӯҳ музтариб (ноором) шуд ва шаҳодат дода гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард”.

---

\* Ратл – ченаки вазн.

22. Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат шуданд, ки Ӯ дар бораи кӣ мегӯяд.
23. Яке аз шогирдонаш буд, ки бар сандуқи синаи Исо така мезад: Исо вайро дӯст медошт;
24. Шимъӯни Петрус ба вай ишорат кард, то бипурсад: он кист, ки дар ҳаққаш чунин гуфт.
25. Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо така зада, пурсид: “Худовандо! Он кист?”
26. Исо ҷавоб дод: “Он аст, ки луқмаи нонро ғӯтонда ба вай медиҳам”. Ва луқмаро ғӯтонда, ба Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарют дод.
27. Пас аз он ки луқмаро гирифт, шайтон дар вай дохил шуд. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: “Он чӣ мекунӣ, ба зудӣ бикун”.
28. Лекин аз нишастагон ҳеҷ кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт.
29. Баъзеҳо гумон карданд, ки чун ҳамён дар дасти Яҳудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо лозим аст, харид кунад ё ки чизе ба мискинон бидиҳад.
30. Вай луқмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

**Юҳанно 17:12** Вақте ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; онҳоеро, ки Ту ба Ман додӣ, ниғаҳбонӣ кардам ва ҳеҷ яке аз онҳо ҳалок нашуд, ҷуз аз писари ҳалокат, то ки Навишта ба амал ояд.

Дар бораи Яҳуди Искарјот дар ҳамаи китобҳои Инҷил порча-порча нақл карда шудааст. Ў дар байни шогирдон, ки ҳангоми хизмати рӯизаминии Исо Ўро пайравӣ мекарданд, аз вилояти Яҳудо ягона буд. Ба мо маълум нест, ки ҷӣ гуна ва кай ӯ шогирди Исо шудааст. Мо медонем, ки Масеҳ ӯро интихоб карда, ба ӯ бузургтарин имкониятеро, ки ба ягон одами хокӣ медиҳанд, додааст. Мумкин буд, ки номи ӯ дар асоси асосҳои Шаҳри Осмонӣ сабт карда мешуд. Аммо, ба ҷои ин, номи ӯ дар муддати дуру дарози таърих чун шарманда ва хоин шинохта мешавад. Саргузашти Яҳудоро аз се ҷиҳат мушоҳида кардан мумкин аст.

## **Ҷӣ хел ӯ софдилонро фиреб медод**

Яҳудо нақши шогирдиро бо тамоми маҳорат иҷро мекард. Ў ба боварии дигар шогирдон даромада, бо онҳо оиди меҳру муҳаббат ва вафодорӣ нисбати Исо сӯҳбатҳо мекард. Ў ҳамроҳи дигар шогирдон барои ба одамон расонидани хушхабари Исои Масеҳ фиристода шуда буд. Эҳтимол ӯ бо дигар шогирдон номи пуршарафи Худованд Исои Масеҳро хонда, бо қудрати Он беморонро шифо медод ва ҷинҳоро аз одамон пеш мекард.

Яҳудо дар байни шогирдон вазифаи фахрӣ – хазиначиро иҷро мекард. Дар асл вай барои ягона



хизмати вазифадоре ки доштанд, ҷавобгар буд. Ӯ ҳамроҳи дувоздаҳ шогирдон дар сари як дастархон менишаст, ки Исо низ борҳо дар байни онҳо буд. Ӯ ҳатто барои таслим кардани Наҷотдиҳанда сӣ тангаи нуқраро гирифта бо овози баланд вафодории худро нисбати Ӯ баён мекард.

Шогирдон ҳеҷ гоҳ шубҳае ба ӯ надоштанд. Вай ҳамаи онҳоро бо муваффақият фиреб дод. Ҳатто дар шоми охирини фалокатовар онҳо ба Яҳудо ягон гумону шубҳа надоштанд. Ҳангоме ки Исо ба ӯ бурдаи нонро чун нишона ба хоин дароз намуд, шогирдон он лаҳза ҳам наметавонис-танд бовар кунанд, ки Яҳудо хоин аст. Дар охир, вақте Яҳудо нисфишабӣ аз сари миз хеста ба кӯча баромад, то ки нобакоронро барои забти Худованд ҷамъ намояд, он вақт низ дар шогирдон ягон гумону шубҳа ба амал наомад. “Он чи мекуни – зудтар кун”, – гуфт ба ӯ Исо. Шогирдон гумон доштанд, ки Яҳудо ба фақирон кӯмак расониданист, зеро ӯ чун шахси хайрхоҳ машҳур буда, байни шогирдон бо хизмати масеҳиёна фарқ мекард. Яҳудо софдилонро гумроҳ кард, аммо Худованд ӯро медонист.

Дар ягон ҷои Инҷил навишта нашудааст, ки Яҳудо Исоро Худованд гуфта бошад. Вай ба Масеҳ фақат раббӣ, устод ё ҳазрат гуфта мурочиат мекард. Чуноне ки ба мо маълум аст, Яҳудо Исои Масехро ҳеҷ гоҳ ҳамчун Писари Худо эътироф нанамудааст ва чун Шоҳи ҳаёти худ қабул накардааст.

Софдилонро фиреб додан тамоман мушқил нест. Монанди масеҳӣ шудан ва ба ҳаёти халқи Худованд дохил шудан осон аст. Инчунин дар хизмати ҷамоати масеҳиён фаъолона иштирок карда, ҳатто соҳиби

вазифаи масъул шудан ҳам мумкин аст. Аммо бисёр одамон мисли Яҳудо аз қувваи наҷотбахши Исои Масеҳ беҳабаранд. Ин албатта имконияти даҳшатовар аст. Бисёриҳо мисли боваркардагон гап мезананд ва тарзи ҳаёти боваркардагонро ёд гирифтаанд. Онҳо шояд ба ягон ибодатгоҳ мераванд, аммо Исои Масеҳро аз таҳти дил чун Наҷотбахш ва Худованди худ қабул накардаанд.

## **Чӣ тавр ӯ Наҷотдиҳандаро писанд намекард**

Яҳудо дар се ҳолат Худованд Исои Масеҳро писанд накардааст. Аввалан ӯ ба ҳамаи суханҳои Худованд беэҳтиромӣ мекард. Вай ҳамаи масалҳои Исо, Мавъизаи болои кӯҳ ва панду ҳикматҳои Ӯро шунида буд. Вай дида буд, ки Худованд чӣ гуна бо сухани Худ бо душманон мубориза бурда, онҳоро беяроқ менамуд, ки онҳо хомӯшона бармегаштанд. Ҳангоме ки Худованд дили Худро кушода намуда, ба шогирдон он чиро мефаҳмонид, ки ҳеҷ гоҳ ба ҷаҳониён нафаҳмонда ва наомӯзонда буд, Яҳудо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Аммо Яҳудо барои шунидани хушхабар хоҳиш надошт. Ӯ суханҳои Худоро аз даҳони Писари Ӯ он қадар тез-тез мешунид, ки онҳо ба вучуди ӯ дигар чандон таъсири давомнок намегузоштанд.

Илова ба ин, ӯ ҳамаи меҳнатҳои Худовандро ба назар намегирифт. Вай пок шудани маҳавиён, роҳ гаштани шаллон, бино шудани кӯрон, гап задани гунгон, шунаво шудани карон – хулоса ҳамаи мӯъҷизаҳои Исоро дида буд. Вай шоҳиди он буд, ки чӣ

тавр деу чинҳо кудрати илоҳии Исоро эътироф карда, бо даҳшат аз ҳузури ӯ мегурехтанд. Вай бо чашмони худ дида буд, ки дар дастони Исо нону моҳӣ зиёд шуд. Инчунин ӯ ором кардани мавҷи баҳру тӯфонҳоро дида буд. Вай дар он ҷое ки мурдагон зинда шуда буданд, буд. Ин ғайриимкон метобад, вале ҳақиқат аст. Яҳудо ба ҳамаи ин ҳодисаҳо чашм мепӯшид.

Яҳудо огоҳиҳои Исоро низ писанд накард ва ба эътибор нагирифт. “Оё Ман шумо дувоздаҳ нафарро интихоб накардаам? Лекин яке аз шумо иблис аст...” – боре гуфт Исо. Яҳудо ин суҳанҳоро шунид, аммо аз гӯшу ҳушаш баровард. Исо Яҳудоро чанд бор пешакӣ огоҳонида, ба ӯ имконият медод, ки тавба кунад. Вақте Исо дар хона кушоду равшан баён намуд, ки яке аз он дувоздаҳ нафар ӯро таслим мекунад, Яҳудо бешармона дар қатори Петрус, Яъқуб, Тумо, Матто ва Филлипус истода мегӯяд: “Ман нестам?”. Ҳатто дар боғи Ҷатсимонӣ ӯ имкон дошт тавба кунад. “Дӯст, – гуфт Исо, – ту барои чӣ омадӣ?”. Вай он лаҳза метавонист пеши пой Исо афтада, дар дурӯягӣ ва гуноҳаш тавба кунад. Вале вай чунин имконро аз даст дода, абадан мурд.

Наҷотдиҳандаро писанд накардан аз имкон дур нест. Суҳанҳои ӯро аз ёд донистану гуфтан ҳам мумкин аст. Панду насиҳат, таълимот ва пешгӯиҳои Исоро дониста, мисли Яҳудо гуноҳкори нобудшуда будан ҳам дар имкон аст. Дар бораи мӯъҷизаҳои Исо ҳама чизро дониста, ҳатто бо одамоне шинос будан мумкин аст, ки дар рӯзҳои мо намунаи баракати аҷоибӣ ӯ мебошанд, аммо дар айни замон мисли Яҳудо гуноҳкори нобудшуда будан ҳам мумкин аст. Аз гуноҳи содиркарда саҳт афсӯс хӯрда, лекин наҷотро қабул

накардан, чунон ки бо Яхудо рӯй додааст ва гуноҳкори нобудшуда будан ҳам мумкин аст. Бе ягон шубҳа, ин имконияти даҳшатнок аст.

## Чӣ тавр ӯ чони худро нобуд кард

Навиштаи Пок ба мо оиди он ки Яхудо огоҳии Худовандро тамоман рад кард ва ба вучуди вай шайтон дохил шуд, нақл мекунад. Худованд Исои Масеҳ Яхудоро “писари ҳалокат”, яъне “писари хонавайронӣ” номидааст. Ба ӯ барои тавба кардан дигар ягон имконият намонда буд ва охири охирон вай худкушӣ намуда, ба “манзили худ” рафт.

Яхудо Писари Худоро барои як қабзаи нуқра, барои чизи ноарзиданӣ таслим намуд. Илова ба ин, вай аз ин миқдор ягон зарра сарф накардааст. Вақте Яхудо дид, ки Исо ба қатл дучор шуд, виҷдонаш ӯро азоб доду вай он пулро ба саркоҳинон баргардонд. Ин тангаҳои лаънатиро вай ба фарши ҳавлии Хонаи Худо ҳаво дода фарёд зад: “Ман гуноҳ кардам”, “Ба мо чӣ, худат медонӣ” – чунин буд ҷавоби ҷоҳилонаву бераҳмонаи сардорон.

Байни тавба ва азоби виҷдон фарқи калон ҳаст. Яхудо гуноҳи худро ба Каси даркорӣ ва ба ҷои лозимӣ набурд. Ӯ барои кирдори кардаи худ бояд гиряву нолакунон қадамҳои худро берун аз дарвозаи шаҳр, ба сӯи теппае ки Худованд мехӯб шуда буд, мебурд. Вай бояд ба Исо мегуфт: “Ман гуноҳ кардам” ва ҳатто бисёр дер шуда бошад ҳам, Худованд бахшоиши Худро ба ӯ ҳадя мекард. Аммо Яхудо ин тавр накарда имкониятро аз даст дод. Вай рафта худро овехта кушт.

Радкунандагони Масеҳ ҳамин тавр рафтор мекунанд. Албатта на ҳамаи онҳо ин корро бомулоҳиза мисли Яҳудо, барои ба даст овардани пул мекунанд. Бисёр одамон барои қимати ҷони худ ҳатто аз сӣ тангаи нуқра камтар мегиранд. Онҳо Наҷотдиҳандаро барои як одати бад, ки ба он шавқманданд ва ё як чизи қалбакӣ мефурӯшанд, ки онро ин дунё пешкаш мекунад. Инчунин бисёр касонро, мисли Яҳудо виҷдонашон барои бади кардашон азоб медиҳад, вале онҳо ҳеҷ гоҳ тавба намекунанд. Боз бисёр касон мисли Яҳудо, вақте виҷдонашон азоб медиҳад, гуноҳояшонро ба одамон ошкор менамоянд, ба ҷои он ки бо онҳо ба пеши Исои Масеҳ биёянд. Ва дар охир онҳо ҳам ба ҷои худ мераванд. Онҳо ҳеҷ гоҳ бо Худо намешаванд, зеро Масеҳро рад кардаанд. Пеши назари онҳо охирати бе Худо, бе Масеҳ ва ноумедона аён мегардад.

## Одаме ки дубора зода шудааст

### Порчаҳо аз Инҷил барои дарси 6

#### Юҳанно 3: 1-12

1. Дар байни фарисиён шахсе ки Никӯдимус ном дошт, аз сардорони яҳудиён буд.
2. Вай шабона назди Исо омада гуфт: “Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ; зеро мӯъҷизотеро, ки Ту нишон медиҳӣ, ҳеҷ кас наметавонад нишон диҳад, ҷуз ин ки Худо бо вай бошад”.
3. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту меғӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад”.
4. Никӯдимус ба ӯ гуфт: “Чӣ гуна мумкин аст, ки одаме ки пир шуда бошад, таваллуд ёбад? Оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?”
5. Исо ҷавоб дод: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту меғӯям: кас агар аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо даромада наметавонад

6. Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст.
7. Аз он чи ба ту гуфтам, тааҷҷуб накун: бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.
8. Бод ҳар ҷо ки хоҳад мевазад, ту овози онро мешунавӣ, лекин намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар касе ки аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад”.
9. Никӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт: “Чӣ тавр мумкин аст, ки чунин шавад?”
10. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ту ки як устои Исроил ҳастӣ, инҳоро намедонӣ?”
11. Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз он чӣ медонем, сухан мегӯем ва бар он чӣ дидаем, шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунад;
12. Вақте ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ хел имон хоҳед овард?

### **Юҳанно 1:11-13**

11. Ӯ назди мансубони\* Худ омад ва мансубонаш Ӯро қабул накарданд.

---

\* Мансубон – шахсоне ки ба касе тааллуқ доранд.

12. Лекин ба онҳое ки Ёро қабул карданд ва ба исми Ё имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд,
13. Ки на аз хун, на аз хоҳиши ҷисм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

Никӯдимус дар Навиштаи Пок танҳо се бор зикр шудааст ва ҳар се бор дар Инҷили Юҳанно. Дар муносибати вай бо Исо ҳаракате ба пеш мушоҳида мешавад. Ба мисли гандуми сабзидаистода (Маркус 4:28), аввал мо майсаро (*алафи нав сабзида*) мебинем (Юҳанно 3), баъд хӯша пайдо мешавад (Юҳанно 7:50-53) ва пас аз он хӯша пур аз дона мешавад (Юҳанно 19:39).

## **Худованд шавқи Никӯдимусро бедор мекард**

Диққати Никӯдимусро Исои Носирӣ, Устод аз вилояти шимоли Ҷалил, Оне ки ба наздикӣ ба мисли ситораи дурахшанда дар Ерусалим пайдо шуд, саҳт ҷалб намуд. Никӯдимус аъзои анҷумани (*шӯро*) олии динию давлатии яҳудиён буда, ба Исо тавачҷӯҳи касбӣ зоҳир менамуд.

Аъзои шӯро будан ифтихори баланд буд, ки насиби миқдори ками одамон мешуд. Ин шӯрои махсус аз ҳафтоду як нафар аъзо иборат буд: саркоҳин, бисту чор “коҳинони асосӣ”, бисту чор “пирон”, ки дар шӯро намояндагони халқ буданд ва бисту ду “муаллимони шариат” – шахсоне ки бо маънидодкунии шариат машғул буданд. Ин шӯро ҳар



рӯз таҳти роҳбарии раиси он ва бо бисту се аъзои он чаласа мегузаронид. Ба катори дигар ӯҳдадориҳо шӯро ҳаёти динии халқро назорат карда, онро аз ҳар гуна равияҳои нодурусту бад нигоҳ медошт ва ба Хонаи Худо аҳамияти зиёд меод.

Ҳангоми бори аввал ба Ерусалим рафтаниш Исо онҳоро ки ҳавлии Хонаи Худоро ба фурӯшгоҳ табдил дода буданд, бо қамчин пеш кард. Барои шӯро рафтори дуредгари ҷавон монанди мавҷи таркиш буд; барои он ки он мӯддати тӯлонӣ дар Хонаи Худо ба чунин рафтор роҳ дод. Бисёриҳо аз Исо ба қаҳру ғазаб омаданд. Ниқӯдимус бошад ба Исо аҳамият дод ва шахсан назди ӯ дидорбинӣ рафт.

Ниқӯдимус ба Исо аҳамияти махсуси шахсӣ зоҳир намуд, зеро ӯ шахси ниҳоят диндор ва пок буд. Вай аъзои гурӯҳи фарисиён буд, ки дар айёми Исо равияи аз ҳама саҳтгири динӣ буд. Фарисиён Навиштаи Покро хонда, омӯхта будан ва аз ёд медонистанд. Онҳо ду маротиба дар як ҳафта рӯза медоштанд, дурудароз ва баъзан дар байни халқ дуо мехонданд. Онҳо даҳяки даромади худро месупориданд, ҳатто аз маҳсули зироат ва меваҳои боғашон. Онҳо пайравони ақидаҳои консервативии динӣ буда, рӯзи шанберо пос медоштанд. Инчунин ба одамон саховатмандона ёрӣ расонда, Хонаи Худоро бо ихлос зиёрат мекарданд.

Ниқӯдимус хушахлоқ, диндор, боэҳтиром ва дар ҳама муносибатҳо инсонӣ намунавӣ буд. ӯ дорои хислатҳои хуби инсонӣ буд: маданияти баланд, донишмандӣ ва ахлоқи нек. Ниқӯдимус ба Исо аҳамияти зиёд дод. Вай бисёр мехост бо ин инсонии оддӣ меҳнатӣ шинос шавад, ки расман ягон маълумот надошт ва дар шимоли кишвар мӯъҷизаҳои

намоён ба амал овард ва даромадани Вай ба Ерусалим бисёр баҳсу муназираҳо ба амал овард. Ва инак, ӯ шабона ба назди Исо омад. Ба назди Ӯ! Инро қайд кардан хеле муҳим аст. Ӯ ба назди Исо омад. Шумо дар чӣ ҳол мебошед? Оё шумо ба назди Исо омадед?

## **Худованд Ниқӯдимусро ба хомӯши водор мекунад**

Ниқӯдимус бо суханҳои хушу эҳтиромона Исоро таъриф мекунад. Пеш аз он ки вай суханаширо ба охир расонад, Худованд таърифи ӯро нигоҳ дошта мегӯяд: “Қас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Подшоҳии Худоро дида наметавонад”. Ниқӯдимусро ин суханҳо тамоман дар ҳайрат гузоштанд. “Чӣ гуна мумкин аст, ки одами пир таваллуд шавад? – мепурсад вай, – оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?”

Ҷавоби Худованд ҳамаи умедҳои динии Ниқӯдимусро куллан тағйир дод. Ин манораи қадқашида, ки дар ҳаёти поку боқадр ва нек, дар машқи босабронаи динӣ асос ёфта буд, – ҳамаи ин дар як лаҳза вайрон шуд. Ӯ бояд ё аз олами боло зода мешуд, ё берун аз дари Подшоҳии Худованд мемонд. Аммо Ниқӯдимус дар ин бора баҳс намекард, гарчанде медид, ки тамоми тасаввуроти ӯ барҳам хӯрданд. Ӯ намепурсад, ки: “Барои чӣ”, балки мепурсад: “Чӣ тавр?”. Худовандо, ба ман бифаҳмон, чӣ тавр ин ба амал меояд? “Чӣ гуна мумкин аст, ки одами пир дубора таваллуд ёбад? Ин чӣ тавр мешавад?”

Шумо ба чунин ҳад расидаед? Оё шумо ҳозиред бо Худованд Исо розӣ бошед, ки ҳаёти хушахлоқона, риояи одатҳои динӣ ва сафсатаи маданӣ ба Подшоҳии Худо даромаданро таъмин намекунад? Оё шумо тайёред ба Худованд муроҷиат намоед, то ӯ роҳи аз олами боло зода шуданро фаҳмонад. Агар Никӯдимус бо хизмату кӯшишҳои худ ба Подшоҳии Осмон даромадан натавонад, пас дигар ба ҳеч кас ин муяссар шуда наметавонад. ӯ бо зориву тавалло ба Худованд муроҷиат намуд, то ӯ ба вай бифаҳмонад, ки ин чӣ гуна имконпазир мебошад.

## Худованд Никӯдимусро мепурсад

Худованд босаброна ба Никӯдимус фаҳмонда меғӯяд: “Он чӣ аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст”. Бешубҳа, қонунҳои ҳастанд, ки зодашавии ҷисмониро ба вучуд меоранд. Бидуни ин қонунҳо касе наметавонад зода шуда, ба ҳаёти табиӣ чун инсон дохил шавад. Айнан бо ҳамин тариқ қонунҳои вучуд доранд, ки зодашавии рӯҳиро ба амал меоранд. Бидуни амали ин қонунҳо ҳеч кас наметавонад аз олами боло зода шавад ва ҳеч кас наметавонад бо роҳи дигар ба Подшоҳии Худованд дохил шавад. Зодашавии ҷисмонӣ – ин яке аз тарафҳои моҳияти инсон аст, зодашавии рӯҳӣ бошад, чизест ки аз он ба кулӣ фарқ мекунад. Зодашавии табиӣ аз ҷисм ба вучуд меояд, аммо зодашавии рӯҳӣ – аз Рӯҳ аст. Зодашавии рӯҳӣ - аз Худо мебошад. Одам шамодро идора карда наметавонад; аслан, дар бораи шамо одам тасаввуроти хеле кам дорад. Ва айнан ҳамин тавр ба Подшоҳии Худованд дохил шуданро

одам ба амал оварда наметавонад. Дар ин ҷиҳати масъала одам бояд ба қудрату тавоноии Худо иқро шавад. “Ту ки як устои Исроил ҳастӣ, инро наметавонӣ?” – мепурсад Худованд Никӯдимусро.

Бо кадом тариқу ҳолат одам аз олами боло зода мешавад? Чӣ гуна қонунҳоянд, ки ба зодашавии рӯҳӣ оварда мерасонанд? Одам чӣ тавр ба оилаи фарзандони Худо дохил мешавад? Ҷавоби ин саволҳо дар Инҷили Юҳанно боби 1:12-13 оварда шудааст.

Таҳлили бодикқати ин оятҳо се ҷиҳатро нишон медиҳад, ки дар зодашавӣ аз олами боло ягон нақшо намебозанд. Вай “аз хун нест”, яъне хусусияти оддӣ одамӣ надорад. Боваркарда будани падару модари ман далели он нест, ки ман низ боваркарда ҳастам. Мо бо зодашавии худ наметавонем ҳаёти абади соҳиб шавем. Дар амал бо зодашавии табиӣ мо табиати гуноҳолудро соҳиб мешавем. Мо метавонем бо Довуд ҳамфикру якдилӣ намоем, ки чунин гуфтааст: “Инак, ман дар беадолатӣ офарида шудаам ва модарам маро дар гуноҳ зодааст” (Забур 50:7).

Баъдан, зодашавии рӯҳӣ бо “хоҳиши ҷисм” ягон вобастагӣ надорад. Вай дар натиҷаи “хоҳиши инсонӣ” ба вуҷуд намеояд. Волидайнӣ ман, шояд, мехоҳанд, ки ман боваркарда шавам, аммо аз ин сабаб ман боваркарда намешавам. Шояд, ман мехоҳам боваркарда шавам, аммо ин ҳама худ аз худ ба амал намеояд. Одам наметавонад гӯяд: “Тамом, ана ман боваркарда мешавам” ва ба оилаи Худо дохил шавад. Ҳамчунин дар зодашавии ҷисмонӣ низ ин имкон надорад: “Тамом, ана ман дар оилаи шоҳ зода мешавам”, гуфта, кас шоҳзода намешавад. Зодашавии рӯҳӣ на бо “хоҳиши ҷисм” ба амал меояд.

Сониян, зодашавии рӯҳӣ ба “хоҳиши мард” вобаста нест. Таваллуди рӯҳӣ ба нақшаи одамӣ ягон вобастагӣ надорад. Ягон нақша, қарор ё кӯшиши одам моро шахси боваркарда намегардонад. Онро ба воситаи риояи маросимҳои динӣ, ба ибодатгоҳ рафтан, хондани Навиштаи Пок ва хайру некӣ кардан низ соҳиб шудан имконнопазир аст – гарчанде ҳамаи ин дар ҷои худ хуб аст. Ғӯта, узвият дар калисо, кӯшиши иҷрои фармудаҳои Худо – ҳамаи ин ба зодашавии рӯҳони оварда намерасонад. Барои зодашавии рӯҳӣ, яъне аз олами боло зода шудан, “аз Худо” зода шудан лозим аст.

Инак, мо се ҷиҳатеро мушоҳида намудем, ки ба одам зодашавии рӯҳӣ намедиханд. Инчунин бояд ёдрас кард, ки барои аз олами боло зода шудан се хусусият ё се зина вучуд дорад.

Якум, мо бояд “ба номи Ҷ”, яъне ба номи Исои Масеҳ бовар кунем. Номи Исо “Наҷотдиҳанда”-ро ифода мекунад. “Ва Писаре хоҳад зоид ва ту Ҷро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ҷ қавми Худро аз гуноҳхашон наҷот хоҳад дод” (Матто 1:21). Шумо то ба ин дараҷа расидаед? Оё бовар мекунад, ки Исо ва танҳо Исо, шуморо аз гуноҳхоятон наҷот дода метавонад? Ҷ барои гуноҳҳои мо дар салиб меҳкӯб шуда ҳаёти Худро қурбон кард (1Қӯринтиён 15:3). Шумо ба ин бовар мекунад?

Қадами дигар, ё зинаи минбаъда, ба қабул кардани Ҷ мебарад. “Лекин ба онҳое ки Исоро қабул карданд ва ба номи Ҷ бовар кунанд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд”. Ба суҳанҳои дар бораи Исо гуфташуда бовар кардан дигару Ҷро бо бовар ба дил қабул намудан тамоман дигар аст. Агар касе ба шумо

тӯҳфае пешниҳод намояд, бешубҳа, шумо бовар мекунед, ки он ба шумо ҳада шудааст, вале то он вақте ки шумо онро шахсан қабул накунад, тӯҳфа аз шумо нест. Нисбат ба Исо айнан ҳамин тавр аст. Шумо Ӯро қабул кардед? Шумо ба Ӯ ҳамчун ба Начотдиҳандаи шахсии худ аз сидки дил бовар кардед? Шумо ба Исо муроҷиат кардед, ки Вай ба ҳаёти шумо чун Худованд дохил шуда, ҷои Худро гирад?

Ду зинаи аввал масъулияти шумо мебошад. Шумо бояд ба Исои Масеҳ боварӣ дошта, Ӯро қабул намоед. Дар он лаҳзае ки шумо ин корро мекунед, Худо мегӯяд, ки фарзанди Ӯ шудаед. Худо дар шумо кори аҷоиб ба амал меоварад ва шумо аз олами боло, ба ҳаёти нав зода мешавед. Зодашавии оддӣ ду қисм дорад: одамӣ ва аз тарафи Худованд. Худо ба одам ҳаёт мебахшад. Ба ҳар як кӯдаки навзод ҳаёти инсонӣ ва имконияти инкишофи он дода мешавад. Дар зодашавии рӯҳӣ низ ҳамин чиз мушоҳида мешавад. Худо дар Исо ҳаёти нав бахшида, соҳиби ҳаёти ҷовидонӣ мегардонад. Ҳамроҳи ин Ӯ барои инкишофи ҳаёти рӯҳии шумо имконият ва қувва мебахшад. Шумо ба Исо бовар карда, Ӯро қабул мекунед? Агар ҳамин тавр бошад, шумо зодашавӣ аз олами боло, яъне зодашавии рӯҳиро соҳиб мешавед. Инро Худо мегӯяд. Он чиро, ки ба шумо вобастагӣ дорад, иҷро кунед, ва Худо дарҳол вазифаи Худро иҷро менамояд.